

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) S. M.**, nar., **b) A. M.**, nar., **c) M. M.**, nar., **d) nezl. B. M.**, nar., **e) nezl. G. M.**, nar., **f) nezl. L. M.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, P.O. Box 23, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-30805-8/ČJ-2015-060022-50A ze dne 6.2.2015, č.j. KRPB-30804-9/ČJ-2015-060022-50A ze dne 6.2.2015, č.j. KRPB-30806-9/ČJ-2015-060022-50A ze dne 6.2.2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobci a), b) rodiče zletilé žalobkyně c) a nezl. žalobců d), e), f) zastoupení Asociací pro právní otázky imigrace se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků. Námitky rozdělili na uplatněné nezl. žalobci a uplatněné zajištěnými žalobci v rámci řízení o zajištění na základě předání do Maďarské republiky, na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013) podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nezl. žalobci namítají porušení ust. § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád ve spojení s čl. 5 odst. 1 a čl. 8 Evropské Úmluvy a čl. 3 a čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte. Označení nezl. dětí zajišťovaného cizince za účastníky řízení je jediným možným způsobem jak zajistit, aby byla jejich práva řádně uplatněna v řízení o zajištění rodičů, postavení však nesmí být pouze formalistické, ale je nutno řádně a efektivně zohlednit všechna jejich práva a zájmy. Vydáním napadených rozhodnutí bylo zasaženo do subjektivních práv rodiny a to práva na osobní svobodu, soukromý a rodinný život, na respektování nejlepšího zájmu dítěte. Žalovaná tato práva zohlednila pouze formalisticky a nevytvořila podmínky pro to, aby mohla být uplatněna.

Chybí posouzení nejlepšího zájmu dítěte a dopady omezení osobní svobody v ZZC, neboť si neopatřila žádné informace o zdravotní a psychickém stavu nezl. dětí. Uvedené není souladné s ust. § 27 odst. 2 správního řádu. Absentuje odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k nezl. dětem, resp. správní orgán velmi obecně popsal podmínky v ZZC, aniž je vztáhl konkrétně na nezl. žalobce. Pokud se týká materiálních podmínek, odůvodnění je nedostatečné, nepravdivé, není znám zdroj informací a celkově jsou materiální podmínky pro nezletilé nevyhovující z důvodu omezení osobní svobody. Žalovaný nezohlednil aktuální situaci v ZZC z hlediska obsazenosti tohoto zařízení ve vztahu k hygienickým potřebám a vzhledem ke kapacitním možnostem jsou nedostatečné potřeby zranitelných osob, kterými jsou nezl. žalobci. Žalovaný se také nezabýval přiměřeností zajištění a jeho délky ve vztahu k nezl. žalobcům, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Napadená rozhodnutí jsou tedy v rozporu s právními předpisy. Rozhodnutí nezajistit, resp. zrušit rozhodnutí o zajištění jednoho z členů rodiny vyvolává nutnost nezajistit popř. zrušit rozhodnutí o zajištění i u zbylých členů rodiny.

Zajištění žalobci namítají porušení čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná je povinna uvést v rozhodnutí kvalifikovaný odhad, jakou dobu může proces předávání žalobců do Maďarska reálně trvat, zdůvodnit ho a v případech pochybností je nutno postupovat ve prospěch žalobců. Pokud je obtížné reálnou délku celého procesu odhadnout, je potřeba stanovit délku zajištění kratší a rozhodnout o jejím prodloužení.

Dále žalobci namítli porušení čl. 5 odst. 1, 4 Evropské Úmluvy, neboť délka zajištění byla žalovanou stanovena v rozporu s principem nutnosti zajištění periodicity soudního přezkumu. K uvedené problematice se vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva, který judikoval nutnost soudní kontroly v přiměřených intervalech, NSS ve věci sp. zn. 7 As 97/2012 pak nejvýše zhruba v měsíčních intervalech nutnost zajistit možnost účinného soudního přezkumu. Zajištěným cizincům na téměř maximální možnou dobu (zde 80 dnů) žalovaná periodickou soudní kontrolu zákonnosti zajištění de facto vyloučila. Zajištěnému cizinci je sice dána možnost podle § 129a zákona o pobytu cizinců požádat policii o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, ovšem nejdříve po uplynutí 30-ti dnů od nabytí právní moci posledního rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o zajištění. V projednávané věci žalobci nedostanou možnost, aby jejich věc byla periodicky přezkoumávána soudem v důsledku jejich zajištění na dobu 80 dnů.

Žalobci namítají porušení ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť nedostatečným způsobem žalovaná posoudila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Závěr o tom, že žádné z opatření uvedených v § 123b odst. 1 nelze ve vztahu k žalobcům použít není správný. Správní orgán není povinen aplikovat pouze ta opatření v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně uvedená, neboť obecnou povinností stanovenou právem EU žalovaná nemůže zúžit odkazem na vnitrostátní právní předpis. § 123b zákona o pobytu cizinců má být při zkoumání alternativ k zajištění inspirací, nikoliv závažným taxativní výpočtem postupu. Žalobci se mohli zdržovat na území ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a), neboť je na ně nutno nahlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27.1.2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl. Na základě této Směrnice žadatelům náleží materiální podmínky, tj. poskytnutí ubytování nebo poskytnutí finančních prostředků umožňujících odpovídající životní úroveň pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů. V ČR je bezplatně poskytováno ubytování a podle zákona o azylu k ubytování slouží pobytová střediska. Žalobcům tak mělo být poskytnuto ubytování v některém z pobytových středisek, v němž by mohli plnit povinnosti vyplývající z uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Uvedené úvahy žalovaná neučinila a nijak se nezabývala možnostmi alternativního ubytování, např. i prostřednictvím charitativních organizací. Pokud žalovaná formalisticky uvedla, že na území ČR cizinci nemají žádné vazby,

jde o irelevantnost směřující k tomu, že všechny osoby, které mají být předány na základě Dublinského nařízení, musí být zajištěny. Navrhli soudu zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b), c) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů od 5.2.2015. V odůvodnění uvedla, že dne 6.2.2015 bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců a téhož dne bylo rozhodnutí vydáno. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 5.2.2015 byli uvedeni cizinci s nezletilými dětmi kontrolováni českou policií jako cestující v mezinárodním vlaku mezi stanicemi Břeclav – Brno, předložili pouze ID kartu Kosova, která je neopravňovala na území ČR bez víza, že nedisponují platným vízem, ani oprávněním k pobytu na území ČR a šetřením bylo zjištěno, že jsou žadatelé o azyl v Maďarsku. Ve svém vyjádření uvedla, že 1.2.2015 vycestovali z Kosova do Subotice, pak taxíkem k hranici s Maďarskem, kterou překročili pěšky a za hranicemi je zadržela maďarská policie. Pak je odvezli postupně na dvě policejní stanice, kde podepsali papíry a měli se dostavit do dvou dnů do azylového tábora do Debrecínu a byli jim poskytnuty jízdenky. Do tábora nejeli a ihned pokračovali v cestě do Budapešti, kde si zakoupili jízdenky na vlak Budapešť – Berlín a vyjeli směrem do Německa, které bylo jejich cílem. Kontrolovala a zadržela je až policie v ČR. Jejich cílem bylo Německo, kde dříve v době války byli, po válce se však vrátili zpět do Kosova a nyní chtějí do Německa proto, že dostanou pobyt, neboť děti se narodily v Německu. ČR měla být tranzitní zemí, do Maďarska se vrátit zpátky nechtějí, jsou bez cestovních dokladů a bez víz.

Pobyt v ČR bez víz, oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu a žádosti o přiznání mezinárodní ochrany v Maďarsku zakládají důvod pro zahájení Dublinského řízení, v průběhu kterého budou předáni na území příslušného členského státu EU, do Maďarska.

Správní orgán dospěl k závěru, že existuje nebezpečí útěku cizinců, neboť jsou žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kde byli povinni se zdržovat, ale protože vlastně nehledali ochranu v podobě azylu v Maďarsku, pokračovali ve své cestě do Německa. Porušováním předpisů EU, tj. cestování bez cestovního dokladu, potřebného víza po státech Evropy dali zřetelně najevo, že nebudou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby předání do Maďarska, navíc do Maďarska se vrátit nechtějí.

Správní orgán se zabýval otázkou uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle 123b zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že vzhledem k popsanému skutkovému cizinci a z jejich prokázaného jednání vyplývá, že uložením mírnějších donucovacích opatření by byla neúčinná a uložením zvláštních opatření nedostačující a byl by ohrožen výkon jejich předání.

Správní orgán zkoumal, zda je předání potenciálně možné a nebude zasaženo nepřiměřeně do soukromého a rodinného života. Vycházel z toho, že v ČR nemají žádné rodinné příslušníky, byla jen průjezdní zemí a zajištění celé rodiny včetně nezletilých dětí nebude zasaženo do jejich rodinného života. Zařízení pro zajištění je přizpůsobeno pro pobyt s nezletilými dětmi, kde jsou vytvořeny pro optimální pobyt takových cizinců podmínky.

Při stanovení doby zajištění přihlédl správní orgán k předpokládané složitosti přípravy předání cizinců a ze lhůt uvedených v Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013. Lhůtu zajištění stanovil na 80 dnů vzhledem k nutnosti provést příslušné úkony a lhůtám k nim přiřazeným. Správní orgán vycházel ze své praxe v obdobných případech, kdy úspěšně došlo k předání cizinců a tudíž k ukončení zajištění i v době kratší. Správní orgán rozhodl o zajištění cizinců při vědomí zásahu do ústavně chráněného práva na osobní

svobodu, neboť mu to umožňuje zákon o pobytu cizinců upravující problematiku zajištění v § 124, § 124a, § 124b a § 129. Z posledně uvedeného ustanovení vyplývá povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem předání podle právního předpisu EU.

Žalovaná ve vyjádření k námitce, že zajištění rodičů a starší dcery nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte a rozhodnutí ve vztahu k nezl. žalobcům nejsou dostatečným způsobem odůvodněna, vyslovila nesouhlas. Zdůraznila, že nezl. žalobci nebyli zajištěni, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytování a na osobní svobodě nejsou omezeni jak judikoval NSS v rozsudku č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011. Ponechání nezl. žalobců mimo zařízení bylo nemožné, na území ČR nemají žádného příbuzného ani osobu, která by se o ně vhodně postarala. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno i pro pobyt rodin s nezl. dětmi a ubytování nezl. žalobců v zařízení bylo pro ně nejvhodnějším řešením a zvolený postup odpovídá jejich nejlepšímu zájmu. Obdobně se vyjádřil NSS v rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37 ze dne 24.7.2014. Žalovaná zohlednila konkrétní materiální podmínky vytvořené v zařízení pro ubytování nezl. dětí, námitku o nepravdivých tvrzeních vybavení zařízení zcela odmítá a doplňuje dalšími zařízeními pro vyžití nejen nezl. ale i ostatních zajištěných cizinců. Informace má z úřední činnosti a lze je ověřit u Správy uprchlických zařízení MV ČR. Zařízení disponuje kapacitou 270 lůžek, ke dni podání žaloby v něm bylo umístěno 212 osob a pro všechny byly vytvořeny řádné hygienické podmínky. Nezletilí nebyli zbaveni osobní svobody, jejich rodiče mohou vyslovit souhlas zařízení opustit, bude-li o ně náležitě postaráno. Řízení o zajištění je koncentrováno do jediného úkonu, kterým je vydání meritorního rozhodnutí. Účastníci řízení nedisponují subjektivním právem navrhopvat důkazy, nebo činit návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko. Přesto účastenství není formální, všichni účastníci mají právo nechat přezkoumat rozhodnutí o zajištění bezprostředně po jeho oznámení, podat žádost o propuštění ze zařízení a žalovaná vzhledem ke shora uvedenému postupovala v souladu s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nezl. žalobcům přiznal postavení vedlejších účastníků, čímž získali právo rozhodnutí napadnout.

Výrok stanovující dobu zajištění napadených rozhodnutí dostatečně konkrétně odůvodnila, nepřekročila meze správního uvážení, obsahuje výčet úkonů, které musí ČR v rámci řízení o přemístění žalobců do Maďarska učinit i odhad k jejich provedení.

Námitka, že stanovením doby zajištění na 80 dnů došlo k vyloučení periodického soudního přezkumu, není podle žalované důvodná. Rozhodnutí o přemístění vydávané podle Dublinského nařízení, jehož účelem je navrácení cizince do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a tudíž vynucuje odjezd cizince z dané země má charakter vyhoštění a napadená rozhodnutí byla vydána podle § 129 odst. 1, 3 za účelem zabezpečení výkonu rozhodnutí o přemístění žalobců do Maďarska, což koresponduje s čl. 5 odst. 1 písm. f). Žalobci byli řádně poučeni o právu podat žádost o propuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu cizinců a současně i na možnost podat proti napadenému rozhodnutí žalobu. Zrychlené řízení u soudu vyhovuje podmínce urychleného soudního přezkumu v čl. 5 odst. 4 Evropské Úmluvy. I rozhodnutí o zajištění na 80 dnů podléhá přezkumu soudu, rozhodnutím o nepropuštění za zařízení podle § 129a odst. 2 zákona o pobytu cizinců doplňuje možnost opakovaného soudního přezkumu. I sám cizinec může iniciovat pravidelné posuzování svého zajištění u správního orgánu podáním žádosti o propuštění ze zařízení, policie sama provádí pravidelné přezkoumávání důvodu trvání zajištění podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění. Tyto právní nástroje jsou dostatečnou procesní zárukou k omezení toho, aby cizinec zůstal zajištěný i poté, co omezení osobní svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění.

Žalovaná odmítla rovněž námitku, že se zcela nedostatečným způsobem vyrovnala s možností uložení mírnějších prostředků donucení a porušila § 123b zákona o pobytu cizinců a § 68 správního řádu a čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Zmíněné nařízení neobsahuje ani demonstrativní výčet alternativ k zajištění, čímž je jejich vymezení jednoznačně ponecháno vnitrostátním právním úpravám jednotlivých členských států, v případě ČR v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud právní řád ČR nestanoví jiné alternativy, než uvedené v § 123b nezbyvá žalované při svém rozhodování zvažovat pouze ta mírnější donucovací opatření, která mu zákonodárce vymezil a jediné některé z nich je oprávněna cizinci rozhodnutím nařít. Uvedené ustanovení tudíž není inspirací, jak se domnívají žalobci. Žalovaná odmítá tvrzení žalobců, že mají v ČR status žadatelů o mezinárodní ochranu a ČR jim je proto povinna poskytnout ubytování v pobytových střediscích. Kdo je žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR je vymezeno § 2 odst. 5 zákona o azylu. Kritéria tam uvedená žalobci nesplňují, neboť požádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku a ČR není příslušná k posouzení této žádosti. Proto nemá ČR vůči nim žádné povinnosti vyplývající z přijímací směrnice. Uvedený závěr vyplývá z rozsudku NSS č.j. 2 Azs 57/2014-28 ze dne 9.10.2014 týkající se skutkově shodné věci. I kdyby žalobci měli na území ČR ubytování k dispozici, podmínky pro uložení zvláštního opatření nesplňují, neboť zvláštní opatření lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon přemístění do Maďarska. U žalobců hrozilo vážné nebezpečí útěku do Německa a uložení zvláštního opatření by bylo v rozporu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, protože zajištění bylo realizováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, je důvodné a zákonné.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, ani v žalobě nebyly žádné okolnosti týkající se pohybu žalobců v zemích EU popsány a zdůvodněny a tudíž je dané, že odešli z ekonomických důvodů z Kosova přes Srbsko do Maďarska, kde byli zadrženi policií, podali žádost o mezinárodní ochranu, ač to neměli v úmyslu, neboť cílovým státem pro tento úkon bylo od počátku Německo. Nevyčkali rozhodnutí o mezinárodní ochraně v Maďarsku, ale ihned pokračovali v cestě vlakem Budapešť – Berlín přes Slovensko do ČR, kde byli zadrženi a zajištěni.

Námitka, že v řízení o zajištění rodičů a zletilé dcery nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte a ve vztahu k nezl. žalobcům nejsou napadená rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodněna je nedůvodná. Žalobci byli v zařízení pro zajištění cizinců podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu ubytováni, omezení na osobní svobodě nejsou, zákonní zástupci mohou kdykoliv rozhodnout, zda v zařízení budou nadále pobývat či nikoliv. S ohledem na skutečnost, že v ČR nemají příbuzného ani známého, je prakticky nemožné ponechání nezl. žalobců mimo zařízení, které je ve své části uzpůsobeno dostatečně pro pobyt rodin s nezl. dětmi. Společné ubytování s rodiči je nejvhodnějším řešením a odpovídá nejlepšímu zájmu dětí. Podmínky, jak jsou popsány v rozhodnutí, jsou známy žalované z její úřední činnosti, což je v rozhodnutí uvedeno a lze je ověřit u Správy uprchlických zařízení, žalobci argumentovaná studie o zacházení s osobami v rámci řízení o mezinárodní ochraně v ČR je podle soudu nepřipadná. V době sepsání žaloby byla kapacita zařízení nenaplněna, hygienické podmínky odpovídaly příslušným normám. Řízení o zajištění cizinců je specifické, bez jednotlivých fází rozhodovacího procesu a je koncentrováno do meritorního rozhodnutí o zajištění cizince. Účastenství v takovém řízení není formální, neboť všichni účastníci mají právo nechat přezkoumat rozhodnutí o zajištění soudem, podat žádost o propuštění ze zařízení a práva nezl. dětí byla zachována, když jim správní orgán přiznal postavení vedlejších účastníků.

Námitka nesprávné určení doby zajištění není důvodná. Žalovaná stanovila dobu zajištění na 80 dnů, tuto délku v rozhodnutích řádně zdůvodnila poukazem na jednotlivé

procesní lhůty stanovené v Dublinském nařízení. Navíc žalovaná vycházela i ze své praxe v obdobných případech. Nedošlo k překročení mezí správního uvážení, neboť náležitě dobu zajištění zdůvodnila.

Námítka, že stanovením doby zajištění v délce 80 dnů došlo k vyloučení periodického soudního přezkumu nelze souhlasit, neboť žalobci byli poučeni, nejen o právu domáhat se přezkoumání rozhodnutí o zajištění soudem, ale i o právu žádat o propuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu cizinců i o možnosti podat proti rozhodnutí žalobu ve správním soudnictví. Každé rozhodnutí o zajištění podléhá přezkumu soudu, doplnění možnosti opakovaného soudního přezkumu rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení je upraveno v zákoně o pobytu cizinců, navíc žalovaná z úřední povinnosti podle § 126a provádí pravidelné přezkoumání důvodů trvání zajištění. To jsou právní nástroje pro dostatečnou procesní záruku k omezení, aby cizinec zůstat v zajištění pouze po dobu nezbytně nutnou.

Námítka, že správní orgán nedostatečně zkoumal možnost uložení mírnějších prostředků donucení podle § 123b zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení není důvodná. Dublinské nařízení v ČR je přímo aplikovatelné, neobsahuje výčet alternativ k zajištění a jejich vymezení je ponecháno úpravě toho, kterého členského státu EU. V ČR zákonodárce zakotvil taxativní výčet v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a žalovaná je tak při svém rozhodování, zda užít mírnější donucovací opatření vázána zákonem a dodržovat některé z opatření může nařídít rozhodnutím. Uvedené zákonem ustanovení není v žádném případě jakoukoliv inspirací. Uvedené posouzení souvisí se zamítnutím názorů žalobců, že mají v ČR status žadatelů o mezinárodní ochranu, a tudíž oprávnění domáhat se ve smyslu § 79 odst. 3 ubytování v pobytových střediscích Ministerstva vnitra. Kdo je žadatelem o mezinárodní ochranu, je vymezeno v § 2 odst. 5 zákona o azylu a žalobci tam uvedená kritéria nesplňují, neboť pořádali o mezinárodní ochranu v Maďarsku a ČR není příslušná k jejímu posouzení. ČR tak nemá žádné povinnosti vyplývající z přijímací Směrnice, tzn. rozhodovat o nějakém jiném opatření, např. ubytování v pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobci neplní ani podmínky pro uložení zvláštního opatření, i kdyby měli ubytování k dispozici, neboť takové zvláštní opatření může být uloženo pouze tehdy, neohrozí-li výkon, v případě žalobců přemístění do Maďarska. Jak je patrné z výsledků samotných žalobců, kteří z Kosova cestovali do Německa z ekonomických důvodů, v Maďarsku, kam vstoupili nelegálně požádali o mezinárodní ochranu, přesto ihned pokračovali v nelegální cestě do Německa přes Slovensko a ČR, kde byli zadrženi policií a do Maďarska se nemíní vrátit, je podle soudu bezpochyby dáno vážné nebezpečí útěku do Německa a uložení zvláštního opatření je tak zcela vyloučeno.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová